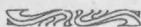

Vsi so gledali Zalkino prekrasno birmansko oblačilo, le Zalka ga ni videla, ker ga ni marala videti.

»Redek otrok!« je mislila o njej botrica, Gradnikova gospa. Poleg drugih daril je dobila Zalka za birmanski spomin lepo mašno knjižico, kamor je botrica zapisala dve besedi:

»Ostani angel!«

Kancijan.

Ko so odhajali očetje . . .

Dokler bom živ, ne bom pozabil tistega dne.

Odhajali so očetje na poziv presvetlega cesarja v vojno službo; jaz pa sem šel po opravkih v Ljubljano. Vozili smo se skupaj. In kaj menite, kaj smo se pogovarjali? Kako pojdejo nad izdajalskega Laha? O, nikakor. Vlak je hitel proti Ljubljani, njih misli in naši pogovori pa so hiteli nazaj na dom, nazaj do ljubljenih otročičev . . . Odhajali so namreč očetje.

»Kaj pač počne moj Francelj doma? Sam, brez mene. Vedno je bil pri meni, sedaj pa . . .«

Solze polijejo priletnega moža, in ni ga bilo sram; bile so solze očetovske ljubezni.

»Pa naša Rezika. Prav nič še ne ve, kaj je voj-ska. Ali danes je hotela biti ves čas pri meni. Komaj so jo iztrgali iz mojega naročja. Kakor bi vedela, da odhajam, pa je še otrok!«

»Gospod, eno prošnjo!«

»Prosim, kar povejte jo.«

»Ali pojde naša Milka letos k prvemu svetemu obhajilu? Ali veste, kaj mi je danes rekla? Vsi smo jokali — kaj bi tajil — pa mi reče Milka: ‚Ata, jaz pojdem kmalu k prvemu svetemu obhajilu, pa bom povedala Jezusčku, kako vas imam rada, pa da bode-te prišli nazaj. Jezusček vas bo dal.‘ Gospod, pro-sim vas, naj no gre moj otrok k svetemu obhajilu.«

»Vse se bo zgodilo, nič se ne bojte.«

»Gospod, kako sem vam hvaležen!«

Globok in zaupljiv pogled, ki ga ne pozabim, mi je pričal, kako živo zaupa oče molitvi svoje blage Milke.

»Kaj pa naš Jožek? Gospod, skrbite zanj, kolikor morete. Mama ne more vsega; saj veste, bolehnata je. Hvaležen vam bom.«

»Oče, bodite brez skrbi.«

Taki-le so bili naši pogovori, ko so odhajali očetje v vojno službo.

Ob slovesu, dol čez ljubljansko polje smo se takrat vozili, izpregovori še eden: »Gospod, povejte našim otrokom, da bomo vedno nanje mislili. Naj divja okrog nas vihar, naj se vsled bojnega groma stresa zemlja, naša srca bodo doma pri otrocih. Da bi bil srečen dom, da bi bili srečni naši otroci, zato odhajamo. Povejte našim otrokom, naj se nas zato spominjajo v svojih molitvah.«

To storim danes, ko vas vprašam: Otroci, ali molite za svojega ata? Ali se ga spominjate pri angelski mizi?

Blagor vam, če to delate. Kako veseli bode, ko pride čas vrnitve, ko se bodo vračali vaši očetje ...

I. E. Bogomil.

Naši vojaki.

Vsako jutro, točno ob devetih, prikoraka v šolo četa vojakov. Uro daleč prihajajo; lepo in složno. Kdo bi jim branil? Ob določenem času se oglasi trobenta, znamenje, da se zberó. Imajo namreč »hornista«, ki jih kliče, kadar je čas na pot.

In kakšna je njih oprava? Marsikateri izmed čitateljev se bo znabiti prezirljivo nasmehnil našim vojakom. A pomisliti mora, da so to sinovi preprostih kmetov in kočarjev. Njim ne prinaša svetí Miklavž svetlih sabljic, ličnih puškic in vojaških čepic. Zadovoljni in srečni so naši otroci, če jih obdaruje z orehi, suhim sadjem in par jabolki. Sladčice so že nekaj izvanrednega pri njih. Da bi jim starši omislili igrač,